

BUI Vibeke
TE Mascini PL
N AATS

30.08.2026 – 28.02.2027

KA WIJ
STEEL LR
DaisychainE

Sinds een aantal jaar presenteert buitenplaats Kasteel Wijnre een tentoonstellingsprogramma waarin via de kunst wordt gekeken naar de relatie tussen mens en natuur. In de westerse wereld is die relatie vooral sinds de achttiende eeuw sterk veranderd: de explosieve toename van kennis over de levende wereld en de manier waarop zij functioneert, heeft er mede voor gezorgd dat de mens zichzelf langzaam heeft verbijzonderd van wat we 'de natuur' zijn gaan noemen. We hebben onszelf in de loop der eeuwen buiten (of misschien beter: boven) de natuur geplaatst, met behulp van de kennis die de wetenschap ons heeft aangereikt. Inmiddels maakt een ecologische permacrisis ons steeds bewuster van de nadelige effecten van die ontwikkeling, en begrijpen we steeds beter dat kennisproductie nooit neutraal is, maar verweven is met subjectiviteit en ideologie – en daarmee onlosmakelijk is verbonden met macht en hiërarchie.

In de tentoonstelling *Gossip: Magie en Marginalisering*, geïnitieerd en samengesteld door gastcurator Marjolein van der Loo, staat de marginalisering en onderdrukking van kennis centraal; in het bijzonder de onofficiële kennis, vaak gerelateerd aan natuur, genezing en zorg en gedeeld en doorgegeven in hechte (vrouwelijke) gemeenschappen die in de vroegmoderne geschiedenis door patriarchale machtsstructuren werden onderdrukt. Met de historische en geografische context van Zuid-Limburg als vertrekpunt, en met ruime aandacht voor werk van kunstenaars uit de regio, verbeeldt de tentoonstelling hoe historische processen van marginalisering – met name de heksenvervolgingen in de 17e en 18e eeuw – doorwerken in het heden. In *Gossip* wordt die marginalisering opgevat als een doorlopend mechanisme dat zich steeds opnieuw richt op groepen die als 'anders' of 'oncontroleerbaar' worden gezien – op basis van gender, afkomst, geloof of

Introduction

EN

For several years, the Kasteel Wijnre estate exhibition programme has explored the relationship between humans and nature, a relationship that has changed dramatically in the Western world, especially since the eighteenth century. The explosive growth in our knowledge of the living world and how it functions has, over time, helped bring about a gradual separation of ourselves from what we call 'nature'. Aided by scientific knowledge, over the centuries we have also come to place ourselves outside, or perhaps more accurately, 'above' nature. Now, an ecological permacrisis is making us increasingly aware of the harmful consequences of this tendency, as we recognise that the production of knowledge is never neutral but entangled with subjectivity and ideology – and therefore inextricably linked to power and hierarchy.

Initiated and curated by curator Marjolein van der Loo, *Gossip: Magic and Marginalisation* examines the ostracism and suppression of knowledge, particularly unofficial knowledge related to nature, healing and care. This knowledge was shared and passed down within close-knit, often female, communities before patriarchal power structures suppressed it in the early modern period. The exhibition takes South Limburg's history and geography as its starting point and foregrounds artists from the region. It shows how past marginalisation, especially the seventeenth and eighteenth-century witch trials, continues to shape the present. In *Gossip*, this marginalisation is understood as an ongoing mechanism that repeatedly targets groups perceived as 'different' or 'uncontrollable' because of their gender, ethnicity, faith or physical appearance. Rather than treating magic as superstition or

lichaam. *Gossip* positioneert magie niet als bijgeloof of verdacht fenomeen, maar als een vorm van intentie, verbinding en creatie die nauw verwant is aan de artistieke praktijk. Nieuwe en bestaande kunstwerken verkennen thema's als lichaam, ritueel, ecologie, *interspecies*-relaties en alternatieve vormen van kennis. Historische praktijken, zoals kruidenrituelen en volksdevotie, worden in de kunstwerken verbonden met hedendaagse vragen rond zorg, autonomie en gemeenschap. Bezoekers worden in *Gossip* uitgenodigd om zich actief te verhouden tot verhalen die niet altijd zijn opgeschreven, maar wel voortleven – tussen mensen, in taal en in de natuur. Zo vormen zich op de buitenplaats tijdens *Gossip* nieuwe gemeenschappen waarin kennis, ervaring en verbeelding blijven circuleren.

In de solotentoonstelling *Daisychain* van Vibeke Mascini in het Koetshuis wordt kennis in verband gebracht met geheugen en energie. De titel van de tentoonstelling verwijst naar een term uit de informatica, die de seriële koppeling van elektronische componenten in een systeem beschrijft. Mascini begeeft zich graag op het snijvlak van technologie en de natuurlijke, bezielde wereld (een *daisy chain* is natuurlijk ook een madeliefjesketting), en probeert ons de onzichtbare verbanden tussen deze schijnbaar tegengestelde domeinen te onthullen en op magische wijze te laten vonken. In veel van haar projecten onderzoekt ze op verbeeldingsvolle wijze de ethische en existentiële vragen rond onze omgang met energie: wie bezit deze bronnen, hoe worden ze gebruikt en welke gevolgen heeft dat voor de menselijke en meer-dan-menselijke wereld? Voor *Daisychain* creëerde de kunstenaar een gesloten systeem met een mysterieus 'brein' dat vanaf één van de zolderruimtes in het Koetshuis de overige ruimtes van energie voorziet. Mascini's werk nodigt uit tot een vertraagde, soms bijna meditatieve benadering van technologie: waar technologie vaak wordt gezien als iets mechanisch en functioneels, plaatst Mascini haar in een poëtische

something suspect, *Gossip* presents it as a form of intention, connection and creation, closely linked to artistic practice. New and existing artworks explore the body, ritual, ecology, interspecies relations and alternative forms of knowledge. Historical practices, such as herbal rituals and folk devotion, connect with contemporary issues surrounding care, autonomy and community. *Gossip* invites visitors to actively engage with stories that have not always been written down, yet continue to live on between people, in language and in nature. During *Gossip*, the estate becomes a place where new communities emerge and knowledge, experience and imagination continue to circulate.

Vibeke Mascini's solo exhibition *Daisychain* at the Coach House connects knowledge to memory and energy. The title derives from a computing term that describes the serial connection of electronic devices within a system. Mascini explores the intersection of technology and the natural, animate world (the title also evokes the image of a floral daisy chain necklace). She reveals the hidden connections between these seemingly opposing realms and magically sparks them to life. Many of her projects imaginatively explore the ethical and existential questions surrounding our use of energy, asking who owns these resources, how they are used, and what consequences this has for the human and more-than-human worlds. For *Daisychain*, she has created a closed system with a mysterious 'brain' in one of the Coach House's attic spaces that supplies energy to the rest of the building. Mascini's work invites a slower, almost meditative approach to technology. Where technology is often seen as mechanical and functional, she places it in a poetic context, showing that the increasingly abstract background processes shaping our lives are not merely measurable quantities but sources of meaning and

context. Daarmee laat ze zien dat de steeds abstractere processen die op de achtergrond onze levens vormgeven niet slechts meetbare grootheden zijn, maar ook dragers van betekenis en verbeelding. In die zin biedt haar praktijk een ruimte om opnieuw na te denken over onze relatie met de wereld om ons heen, en om een gevoel van verwondering terug te brengen in de omgang met alledaagse processen.

Xander Karskens
Directeur buitenplaats Kasteel Wijlre

imagination. Her practice thus offers space to rethink our relationship with the world around us and to restore a sense of wonder to our engagement with everyday processes.

Xander Karskens
Director, Kasteel Wijlre estate

Vibeke Mascini – Daisychain*

Vibeke Mascini
*Daisychain**

In gesprek met beeldend kunstenaar Vibeke Mascini

Koetshuis

Vibeke Mascini
*Daisychain**

In conversation with artist Vibeke Mascini

Wat verbindt een herinnering met een elektriciteitsnet, een landschap met een technisch systeem, of een levend organisme met een datastroom? In haar werk onderzoekt Vibeke Mascini (NL, 1989) de verborgen relaties tussen energie, materie en geheugen. Door natuurlijke en technologische processen met elkaar te verweven, maakt zij zichtbaar hoe afhankelijk onze wereld is van voortdurende stromen en uitwisselingen. Haar installaties laten zien hoe infrastructures meer zijn dan technische systemen alleen: ze dragen verhalen, herinneringen en relaties.

Allereerst, hoe manifesteert energie zich in jouw kunstenaarspraktijk?

‘In mijn denken en projecten zijn veel energie-economieën aanwezig. Eén daarvan is de energie die rondgaat in kennisuitwisseling; een enthousiasmerende, onzichtbare energie die alles mogelijk maakt. De Engelse term *to excite* beschrijft deze elektrische activiteit mooi. ‘De wereld is een werkwoord’, een begrip afgeleid uit het gedachtengoed van de Amerikaanse botanicus en schrijver Robin Wall Kimmerer, is een motief in mijn werk. Zij laat zien hoe taal onze blik op de wereld vormt: sommige talen benadrukken objecten, andere juist relaties en processen. Die benadering deel ik. Ik zie de wereld niet als een verzameling losse entiteiten, maar als een netwerk van verbindingen dat voortdurend in beweging is en zich steeds opnieuw vormt.’

Je wilt het abstracte begrip energie ontrafelen en intiemer benaderen door direct contact te leggen met haar oorsprong. Wanneer werd je jezelf bewust van die oorsprong?

‘Een belangrijke aanleiding was de ontdekking dat gestrande walvissen in

What connects a memory to an electricity grid, a landscape to a technical system, or a living organism to a data stream? In her work, Vibeke Mascini (NL, 1989) explores the hidden relationships between energy, (living) matter and memory. By weaving together natural and technological processes, she reveals our world’s dependence on constant flows and exchanges. Her installations show how infrastructures are more than mere technical systems: they carry stories, memories and relationships.

Firstly, how does energy manifest itself in your artistic practice?

‘My thinking and projects involve many energy economies. One of these is the energy that circulates through the exchange of knowledge. It’s a rousing, invisible energy that makes everything possible. The infinitive ‘to excite’ beautifully describes this electrical activity. ‘The world is a verb’, a concept derived from the ideas of American botanist and writer Robin Wall Kimmerer, is a recurring theme in my work. She shows how language shapes our view of the world. Some languages emphasise objects, others emphasise relationships and processes. I share this latter approach. I do not see the world as a collection of separate entities but as a network of connections that is constantly in motion and continually reshaping itself.’

You want to unravel the abstract concept of energy and engage with it more intimately by establishing direct contact with its source. When did you first become aware of that source?

‘A key catalyst was the discovery that in the Netherlands and neighbouring countries beached whales are processed to generate electricity for the grid. Learning this affected me more than I expected. After seeing a

Vibeke Mascini – Daisychain*

Nederland en omliggende landen worden verwerkt tot elektriciteit voor het openbare net. Dat besef raakte me onverwacht. Nadat ik een gestrande walvis aan zee had gezien, realiseerde ik me later thuis dat de energie die mijn lamp deed branden mogelijk afkomstig was van datzelfde dier. Opeens was mijn licht verweven met die walvis. Deze ervaring veranderde mijn kijk op elektriciteit en maakte me aandachtiger naar de energie die ik gebruik. Wat eerst abstracte en neutrale energie leek, kreeg een materiële geschiedenis en een emotionele lading.’

In Daisychain wordt de bezoeker verwelkomd door een organisch gevormde, glazen lichtinstallatie. Waarom heb je voor deze vorm gekozen?

‘Kunstmatige verlichting heeft onze leefwereld zichtbaar gemaakt en het duister teruggedrongen, maar tegelijkertijd is de infrastructuur die dit mogelijk maakt voor de meesten van ons vrijwel onzichtbaar gebleven. Ik vertrek vanuit de observatie dat we in veel opzichten ‘elektrisch ongeletterd’ zijn, maar tegelijkertijd steeds hongeriger worden naar diezelfde elektriciteit. In mijn huidige onderzoek spelen de gloeilamp en de elektrische kabel een belangrijke rol. De gloeilamp fascineert me omdat zij letterlijk zichtbaar maakt wat anders verborgen blijft; het is het punt waarop energie zich aan ons openbaart. De kabels zie ik als een verbinder, een drager van relaties tussen plekken, materialen, verhalen en mensen.’

De elektrische kabels groeien als verstrengelde rozentakken naar de eerste etage, waar vanuit een elektrische besturingskamer de tentoonstelling van energie voorzien wordt. Je richt hiermee je onderzoekende blik op het energieverbruik van datacentra, ons hedendaagse digitale geheugen. Waarom?

Koesthuis

beached whale by the sea, I realised later at home that the energy powering my lamp might have come from that very same animal. Suddenly, my light was intertwined with that whale. The experience changed my perception of electricity and made me more mindful of the energy I use. What had seemed like an abstract and neutral form of energy took on a material history and emotional charge.’

In Daisychain, visitors are welcomed by an organically shaped glass light installation. Why did you choose this form?

‘Artificial lighting has made our world visible and pushed back the darkness, yet the infrastructure that makes this possible has remained largely invisible to most of us. I start from the observation that, in many respects, we are ‘electrically illiterate’, even as our appetite for that very same electricity keeps growing. The light bulb and the electric cable play an important role in my current research. The light bulb fascinates me because it literally makes visible what would otherwise remain hidden. It is the point at which energy reveals itself to us. I see the cables as a connector, a conduit for relationships between places, materials, stories and people.’

The electrical cables wind their way like intertwined rose branches up to the first floor, where an electrical control room supplies power to the exhibition. In doing so, you turn your inquisitive gaze towards the energy consumption of data centres, our contemporary digital memory. Why?

‘Data centres consume enormous amounts of energy to store, process and keep information available, even though a large proportion of the data may

Wither, 2026

'Datacentra verbruiken enorme hoeveelheden energie om informatie op te slaan, te verwerken en beschikbaar te houden, terwijl een groot deel van die data misschien nooit meer wordt geraadpleegd. Wat mij interesseert, is hoe datacentra functioneren als fysieke plekken én als collectieve geheugens die voortdurend energie nodig hebben om te blijven bestaan.'

In de tentoonstelling trek je een mooie parallel tussen die energie-afhankelijkheid en het transformatieproces van een rups tot vlinder, een terugkerend thema binnen het tentoonstellingsprogramma van de buitenplaats dit jaar. Kun je deze vergelijking toelichten?

'De metamorfose van een rups tot vlinder fascineert me omdat het een proces is van bijna volledige ontbinding en wederopbouw. Juist daarom vind ik het bijzonder dat wetenschappelijk is aangetoond dat herinneringen uit het leven van de rups in de vlinder kunnen voortbestaan. Maar sterft de vlinderpop halverwege de metamorfose, dan vergaan de herinneringen ook. Zonder voortdurende energietoevoer verdwijnt geheugen dus, niet alleen in biologische systemen maar ook in onze digitale opslagnetwerken. Dit roept voor mij de vraag op waar een herinnering eigenlijk huist, en wat ervoor nodig is om haar in stand te houden?'

Hoe ontstond het idee om op de tweede zolder van het Koetshuis een luchtbrug te bouwen, zodat we de nachtvlinder kunnen ontmoeten?

'De nadrukkelijke aanwezigheid van planten en dieren spreekt mij aan in de buitenplaats. De doorkijkjes door de ramen verbinden binnen- en buitenruimte alsof het Koetshuis om de natuur is heen gebouwd. Met flexibele en transparante buizen laat ik wind, insecten en (nacht)vlinders dag en nacht

Wither, 2026

Vibeke Mascini – Daisychain*

Wither, 2026

Koetshuis

never be accessed again. What interests me is how data centres function both as physical spaces and as collective memories that constantly require energy to continue to exist.'

Metamorphosis is a recurring theme in our exhibition programme this year. In your exhibition you draw a compelling parallel between our dependence on energy and the transformation of a caterpillar into a butterfly. Could you elaborate on this comparison?

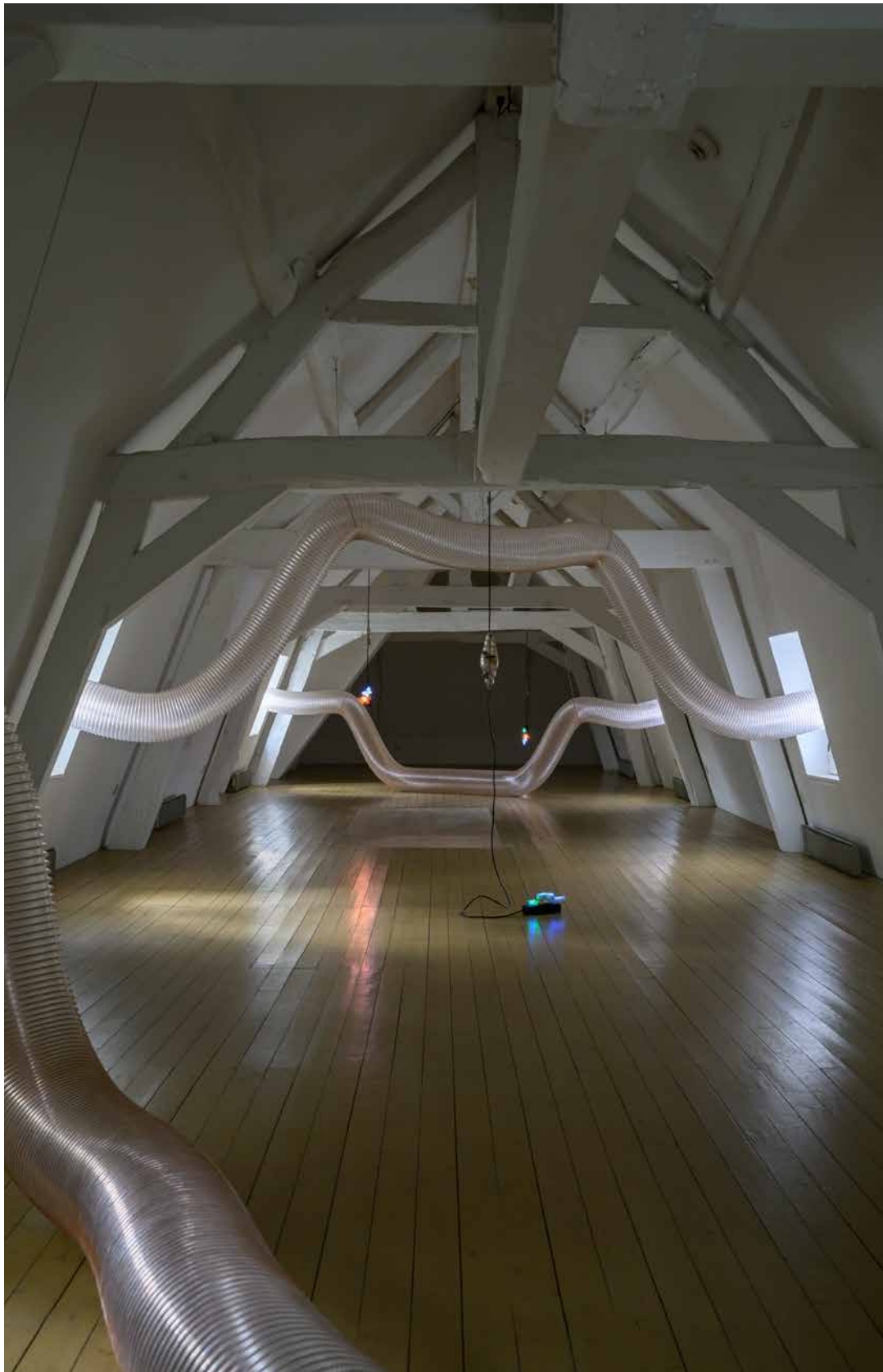
'The metamorphosis from caterpillar to butterfly fascinates me because it's a process of almost complete dissolution and reconstruction. What makes it so remarkable is that the caterpillar's memories can live on in the butterfly. However, the memories are also lost if the chrysalis dies during metamorphosis. Without a continuous supply of energy, memories disappear, not only in biological systems but also in our digital storage systems. It makes me wonder where a memory actually resides and what it needs to survive.'

How did the idea come about to build insect flyways in the Coach House attic so visitors can meet the moth?

'I was drawn to the strong presence of plants and animals on the estate. The views through the windows connect the inside and outside, almost as if the Coach House had been built around nature. Using flexible transparent tubes, I let the wind, insects and moths move through the building night and day. We often think in opposites such as inside and outside, but with infrastructures like electricity and data the boundaries turn out to be remarkably porous. Energy and information pay little attention to walls or

Wither, 2026

Installatie-overzicht · Installation overview *Daisychain*

Vibeke Mascini — *Daisychain**

* Daisy chain is een technische aanduiding voor een aaneenschakeling van hardwarecomponenten — zoals elektrische kabels of computers — die met elkaar verbonden zijn en een gezamenlijk signaal doorgeven.

dwars door het gebouw heen bewegen. We denken vaak in tegenstellingen zoals binnen- en buitenruimte, maar bij infrastructuren als elektriciteit en data blijken die grenzen heel poreus. Energie en informatie trekken zich weinig aan van muren of afbakeningen. Juist dat idee van voortdurende samenhang wilde ik op deze plek verder onderzoeken.'

Je werken bouwen voort op elkaar en dragen bij aan een groter onderzoek dat zich gaandeweg ontvouwt. Maak jij onderscheid tussen onderzoek en kunstwerk?

'Elk project begint met een vraag, maar leidt vaak weer naar nieuwe vragen en inzichten. Het kunstwerk is niet alleen een resultaat van onderzoek, maar ook een verlengde daarvan. Ook tijdens een tentoonstelling ontstaan nieuwe verbanden en blijven vragen bewust open. Voor mij is een werk daarom nooit helemaal af; het blijft onderdeel van een groter onderzoek dat zich verder ontwikkelt.'

Manon Berns

Koetshuis

boundaries, and it was that sense of constant interconnectedness that I wanted to explore further in this space.'

Your works build on one another and contribute to a broader and gradually unfolding line of enquiry. Do you draw a distinction between research and a work of art?

'Every project begins with a question but often leads to new questions and insights. The artwork isn't simply the outcome of the research. It is an extension of it. Even during an exhibition, new connections emerge and questions are deliberately left open. For me, a work is never truly finished. It remains part of a broader enquiry that continues to evolve.'

Manon Berns

* Daisy chain is a technical term for a series of hardware components, such as electrical cables or computers, that are connected in sequence and pass a common signal from one to the next.

Curator Gossip, Magie en Marginalisering
Marjolein van der Loo

Curator Daisychain - Vibeke Mascini
Xander Karskens

Projectleider · *Project manager*
Anne Vangronsveld

Tekst · *Text*
Manon Berns
Xander Karsken
Marjolein van der Loo

Vertaling · *Translation*
JLC Coburn

Fotografie · *Photography*
Peter Cox

Ontwerp · *Design*
Remco van Bladel / Studio for
Graphic Design and Typography

Druk en lithografie · *Printing and lithography*
Raddraaier, Amsterdam

Communicatie · *Communication*
Annelieke van Halen

Tentoonstellingsopbouw · *Exhibition installation*
Ron Bernstein, Roel Knappstein,
Bo Oudendijk, Emanuel Riksen,
Carmen Vollebergh

AV support
AV&F/ Coen van der Gugten

Met dank aan · *With thanks to*
Alle deelnemende kunstenaars · *All participating artists*, Marjolein van der Loo, alle bruikleen-gevers · *all lenders*, BorzoGallery Amsterdam, Andriesse ~ Eyck galerie, Bonnefanten, Museum Kranenburgh, Boerderijmuseum Schimmert

Met speciale dank aan · *with special thanks to*
Patronen en Vrienden · *Patrons and Friend Circle* · en alle vrijwilligers van buitenplaats Kasteel Wijlre · *and all volunteers of Kasteel Wijlre estate*

Buitenplaats Kasteel Wijlre ontvangt structurele subsidie van het Mondriaan Fonds, de Provincie Limburg en Gemeente Gulpen-Wittem. Het Elisabeth Strouven Fonds is eigenaar van landgoed en draagt zorg voor het onderhoud. Stichting buitenplaats Kasteel Wijlre is verantwoordelijk voor de exploitatie, de programmering van tentoonstellingen, programma's en projecten en het onderhoud van de Tuin. · *Kasteel Wijlre estate receives a structural subsidy from the Mondriaan Fund, the Province of Limburg and the Municipality of Gulpen-Wittem. The Elisabeth Strouven Fund is owner of Kasteel Wijlre estate and is responsible for its maintenance. The Kasteel Wijlre Estate Foundation is responsible for the exploitation, the programming of exhibitions, programmes and projects and the maintenance of the Garden*

Marjolein van der Loo bedankt · *would like to thank:*
De kunstenaars, het team van buitenplaats Kasteel Wijlre, Yannick Nuss, Nils Reichhardt, Gerard van de Garde, Ignace Cami, dr. William Arfman, Museum of Witchcraft and Magic, Boerderijmuseum Schimmert, Historisch Centrum Limburg, Heemkundevereniging Wielder.

Vibeke Mascini bedankt · *would like to thank:*
Ramses Almanza, Frédéric van Overschelde, Bettina Pixner, Jesus Canuto Iglesias, Ferco Mascini, Kees Reedijk, Lotte Nijhof, René Martínez, Finn Wagner, Salves van de Gronde, Jeremi Biziuk, Rijksakademie van Beeldende Kunsten.

